

Bertóti Johanna:

CIPORA

Csongi vagyok

Ő Cipora. De soha nem nevezem mások előtt Ciporának. Mindenki azt hinné (főleg a szüleim), hogy bekattantam. Hallottam már olyat is, hogy azokat az embereket, akik bekattantak, beteszik egy házba, ami olyan, mint egy börtön, de valójában nem börtön, hanem azok, akik bekattantak, oda csak be mehetnek, és nem jöhetnek ki. Csak akkor, ha kikattantak.

Szóval ő Cipora, vagyis, ha mások előtt mondom ki a nevét, akkor Porcia. De most nincsenek itt mások, és most amúgy sem mondom ezeket, hanem leírom, neked, kedves szellő, és így már nevezhetem Ciporának. Meg akkor is így hívom, ha csak vele vagyok kettesben.

Minden nap meglátogat. Az ablakomra repül, mindig ugyanazt füttyüli köszönésképp:

– Csongi-ka! Szi-a, szi-a!

Merthogy én Csongi vagyok. Szóval engem szólít. És akkor azt válaszolom, hogy:

– Szervusz Cipora! – De ha a szüleim vagy mások a közelben vannak azt, hogy: – Szervusz Porcia!

Tényleg nagyon vigyázok, hogy hogyan szólítom. Egyébként, ha nem jöttél volna rá, a két név ugyanazokból a betűkből áll, csak más sorrendben. Ezt hívják úgy, hogy alfagramma. Vagy analfagramma, már nem vagyok biztos benne...

Aztán beszélgetünk. Én magot adok neki. A napraforgómag a kedvence. Egyébként nekem is. Szépen elszotyizgatunk ketten. Mint régen.

Igen, mert nagyon régóta ismerjük egymást.

Mert mielőtt elköltöztek volna a szüleivel nagyon–nagyon messzire, olyan volt ő is, mint én. Vagy te. Vagy akármelyik másik gyerek.

Az utazások

Annyiszor mondtam már neki, hogy vele megyek. Oda, abba a távoli országba. Ahova tavaly ősszel elutazott. Az nagyon rossz volt. Pedig már tavaly nyáron mondogatta, hogy eljön a nap, amikor elutazik. De azt hittem, csak viccelődik. Aztán megértettem, hogy nem hagyhatta magára a szüleit, akik ott laknak egész évben abban a távoli országban.

Tavasszal nagyon vártam. Talán emlékszel, kedves szellő, hogy akkor nagyon kértelek, esedeztem, hogy vezesd őt vissza hozzám. És visszajött! Annyira boldog voltam. Mert az az igazság, hogy nagyon–nagyon féltem, hogy nem látom többé. És ez majdnem olyan rossz volt, mint

mikor először elutazott a szüleivel. Amikor még kiscsoportosok voltunk. Tudsz követni? Na jó, inkább elmagyarázom neked még egyszer az elejétől, kronológiai sorrendben, vagy hogy is mondják az ilyesmit...

Ciporával együtt jártunk óvodába, kiscsoportba. Ekkor még ő is gyerek volt. Aztán elköltözött a szüleivel nagyon messzire. Aztán nagyon szomorú voltam. Aztán sokáig nem történt semmi. Aztán valaki kopogott az ablakomon. Odanéztem, hát egy madár volt az. Óvatosan közeledtem, és nagy meglepetésemre akkor sem röppent el, mikor egészen közel mentem hozzá. Hiszen Cipora volt az! Madárként visszajött hozzám. Aztán jó volt. Aztán ősszel elrepült a szüleihez, és az rossz volt, aztán tavasszal visszajött, és megint jó volt. És aztán most van.

Amikor Ciporáék elköltöztek, és szomorú voltam, reggeltől estig madarakat rajzoltam. Rengeteget. Nem is tudom, a szüleim honnan vettem annyi papírt. Én már akkor, kiscsoportos koromban tudtam, hogy Cipora igazából egy madár. Piciny, hegyes orra olyan volt, mint egy apró madár csőre. Mindig szelíden nézett, egyszerűen nem tudott máshogy. Mint egy szelíd kismadár. Hangos szóra könnyen összerezzen, mégis nagyon bátor volt. Megvédte a gyengébbeket.

(...)

A látogatás

Egyik nap a madár Cipora így szólt hozzám:

– Gyere velem!

– Hova megyünk? – kérdeztem, de ő már el is röppent. – Várj! – kiáltottam utána jó hangosan. – Én nem tudok olyan gyorsan repülni! Vagyis... egyáltalán nem tudok.

– Ez igaz! – nevetett fel Cipora, visszafordult, és leszállt egy fa ágára. – El is felejtettem. Először is: tárd ki a karjaidat! Aztán lassan emeld fel az egyik lábad, minél magasabbra. Mikor már biztosan állsz fél lábon, kezdj el kisebb mozdulatokat tenni a karjaiddal, mintha szárnyaid volnának. És most jön a kulcspillanat: emeld fel finoman a másik lábadat is, közben a karjaiddal egyre nagyobb mozdulatokat tegyél, és egyszer csak át fogsz billenni a repülés állapotába. Ne félj, a levegő megtart.

Követtem az utasításokat. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar meg lehet tanulni repülni. Elképesztő érzés volt. Az összes játékomnál izgalmasabb és érdekesebb dolog a repülés. Egyre jobban távolodtam a földtől, hamarosan már egészen fent szárnyaltunk Ciporával. Egyre kisebbek lettek a házak, az erdők, az utak...

A következő kép már az, hogy hatalmas madárcsapat vesz körül bennünket, és nem tűnnek valami barátságosnak. Kiválik közülük egy hatalmas holló, a fején korona.

– A madarak királya – súgja nekem Cipora.

A holló vadul károgni kezd, nagyon dühösnek látszik, de én egy szavát sem értem. Cipora viszont úgy tűnik, igen, mert visszakárog a hollónak, amin nagyon meglepődöm, mert nem gondoltam volna, hogy ilyet is tud. A kis, törékeny madár minden erejét megfeszítve magyaráz valamit a hollónak. Aztán felém fordul. Kimerevítve látom kétségbeesett arcát.

Aztán sötét... Kinyitom a szemem. Félhomály. Valami csúnya, koszos helyen vagyok. Rácsokat látok körös-körül. Lehet, bekattantam... Mi ez a hely? A szemembe világít egy erős fény. Cipora hangját hallom.

– Kiszabadítalak!

Kattan a zár. Most már világosan látom, hogy egy kalitkába vagyok bezárva. Vagy már nem is. Cipora kinyitotta a kalitka ajtaját.

– Menjünk innen gyorsan! – mondja.

Szárnysuhogás. Bekerít bennünket egy nagy madársereg.

Sötét.

Ciporával ketten ülünk egy kalitkában.

Sötét.

Menekülünk.

Körbevesznek a madarak.

Kalitkában ülök.

Sötét.

Repülünk.

Sötét.

Kalitka.

Lágy madárcsicsergés. A távolból. Talán Cipora hangja. Vagy nem is. Ez valami más. Csengőhang. Ébresztőhang. Anya telefonjából szól.

– Ébresztő – mondja lágyan egy hang. – Húsz perc múlva indulnunk kell – most már tisztán hallom, hogy ez anya hangja. – Lázas vagy. Szépen elmegyünk a doktorbácsihoz, jó?

(...)

Kedves szellő! Ezeket a lapokat, amiket neked írtam tele, most átadom. Vedd, és fűjjad őket szanaszét, a szellőrózsa minden irányába! Repüljön a történetem a szárnyadon, mint egy könnyűtestű madár.

Új füzetet kezdek.